

tog Spekulationer i dette Selskabs Aktier. Det er et Forhold, som Banken har gjort sig skyldig i, og som i høj Grad er egnet til Undersøgelse. Derfor antager jeg, som sagt, at Ministeren har henvist dette Forhold til Undersøgelse, fordi det laa indenfor Loven. Det ærede Medlems sidste Svar, i hvilket har udtalte den Formening, at alt Materialet vil blive offentliggjort ved Sagens Slutning, for saa vidt det hænger sammen med Bankens Forhold, maa jeg betragte som en Bekræftelse, ligesom jeg ogsaa maa opfatte Ministerens Udtalelser, der kun afviste den brudstykkevisse Offentliggørelse, som en Bekræftelse af, at alle disse Dokumenter vil fremkomme ved Sagens endelige Afslutning. Jeg maa imidlertid hævde, at der her ikke er Tale om et Brudstykke af den samlede Undersøgelse, men om et ganske specielt Forhold, som er henvist til Undersøgelse, en Undersøgelse, som jeg maa formode er afsluttet; og hvis den er det, findes der den samme Forpligtelse for denne enkelte Sag som for den samlede Sag, nemlig at der ved dens Afslutning sker en Offentliggørelse, eller at i hvert Fald Rigsdagen faar tilstillet Materialet til Bedømmelse.

L. Rasmussen: Jeg tror ikke, der findes en eneste i denne Sal, der i den højtærede Justitsministers lange Tale kunde finde en eneste Paavisning af, at det vilde være i Strid med Loven at lade Finansudvalget tilflyde de ønskede Oplysninger, ikke et eneste Sted paaviste Ministeren ud fra Loven, at det var i Strid med Loven eller med dens Forudsætninger, at disse Oplysninger kommer frem. Jeg giver Ministeren Ret i, at et enkelt Medlem af Finansudvalget ikke til enhver Tid bør kunne kræve alle de Oplysninger, han maatte finde for godt, hvis ikke hele Finansudvalget er enigt med ham deri, men i den foreliggende Sag er Forholdet jo det, at der sker en Henvendelse til Ministeren med Anmodning om at faa en Sag undersøgt og Resultatet af Undersøgelsen tilstillet Offentligheden. Hvis Ministeren paa det Tidspunkt, da han stillede sig imødekommende, havde sagt: Jeg er villig til at lade Bankkommissionen undersøge denne Sag, men jeg vil bagefter skønne over, hvor meget Offentligheden maa faa at vide af det, der kommer frem, saa føler jeg mig ganske overbevist om, at man vilde have sagt: Lad os blive fri for Undersøgelsen, hvis det skal overlades til Justitsministeren at bestemme, hvad der maa komme frem, for saa er Undersøgelsen intet værd. Det forbyr mig,

at den højtærede Minister vil spørge mig, om jeg beklager mit Partis Hovedorgans Standpunkt i denne Sag, efter at han først har sagt: Men du maa ikke faa at vide, hvorledes Undersøgelsen af Sagen er forløbet, det forholder jeg Offentligheden. Det forekommer mig nemlig, at da Ministeren gik ind paa at lade Sagen undersøge, laa der heri en Forpligtelse til ogsaa at lade Offentligheden vide, hvad der kom frem. Den højtærede Minister har ikke med et eneste Ord paavist, at denne Offentliggørelse er i Strid med Loven, saa naar han af andre kræver et Standpunkt, forinden denne Offentliggørelse sker, saa viser dette, hvor meget Ministeren ogsaa denne Gang ønsker at tale om noget andet end det, der er det konkrete i Sagen, nemlig Grunden til at nægte at offentliggøre de Aktstykker, der kommer frem.

Pürschel: Naar man vil fortolke Ordene: at Kommissionen nedsættes til at undersøge Landmandsbankens Forhold, er det dog rimeligt og naturligt at erindre, hvad der gav Anledning til Undersøgelsen, og det var utvivlsomt Bankens Sammenbrud. Det er det, der er særlig fremhævet: Aarsagerne til Bankens nuværende økonomiske Vanskeligheder. Det ærede Medlem Hr. Rode mente, at hele det her omtalte Forhold hørte med ind under Undersøgelsen. Jeg maa sige, at hvis det hører ind under den, saa er det et Led af en Helhed, og saa kan Lovens Slutningsbestemmelse i § 2 ikke komme til Anvendelse paa det i den Forstand, at man tager det som en særlig og afsluttet Sag.

Rode: Det er, hvad alle ved, rigtigt, at det var Landmandsbankens Sammenbrud, der gav Anledning til Undersøgelsen, men det blev i den overordentlige Samling fra alle Sider hævdet, ikke mindst af det ærede Medlem Hr. Pürschels Parti og af ham selv, at dette Sammenbrud burde være Foranledning til en Undersøgelse af samtlige Bankens Forhold, og ikke blot dette, men ogsaa af, hvad der stod i Forbindelse hermed. Man var fra det ærede Medlems og hans Partis og fra den hele Rigsdags Side i højeste Grad interesseret i at faa fastslaaet, at det ikke var Enkeltheder, men det samlede Forhold, som denne Bank havde udvist, der skulde undersøges, for at man kunde faa konstateret, hvad der var rigtigt i Rygter, og hvad der ikke var rigtigt. Derfor maa jeg fremdeles fastholde, at denne Sag staar i direkte Forbindelse med Loven og af Ministeren er